

sterne ikke have været ivrige i at indbringe, hvad der tilkom dem. At mange ikke have været det, indbrømmer jeg, men man kan ikke sige Saadant i Minnelighed, naar man kan paavise mange Exempler paa det Modsatte. Det er en materiel Betragtning. Men naar den høitagtede Minister, som meest er henviist til at gjøre aandelige Betragtninger gjældende, gjør materielle Betragtninger gjældende i den Grad, som han her har gjort, forekommer det mig ubstydligt, naar vi Andre, for at følge ham, komme til at gjøre adskillige materielle Betragtninger, som man ellers langtfra vilde være kommen frem med. Det var jo meget ønskeligt med Hensyn til disse Offre og Accidentser, om den Mening var almindelig i Menighederne — thi saa stod det bedre til mellem Menighed og Præst —, at det, der offres paa Alteret, var et Offer til Herrens Menighed. Ja, var den Betragtning rigtig, saa var det en anden Sag, men det er saadanne overjordiske Tanker, som jeg ikke har seet findes i denne syndige Verden; de kunne findes i Sbeernes Land, i Theoriernes Verden, men jeg troer, at man skal lede længe i den virkelige Verden for at finde en Mand, som, naar han offerer til sin Præst, troer at offer til Herrens Menighed.

Ja, jeg er bange for, at jeg allerede har opholdt mig for meget ved den høitagtede Ministers Udtalelser. Han syntes dog til Slutningen at forudsætte, at Thinget vilde gaae videre med Sagen, og denne Forudsætning nærer jeg ogsaa og skal derfor ikke opholde mig videre derved.

Formanden: Rigsdagsmanden for Skanderborg Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

H. Jensen: Jeg skal i Anledning af en Øtring af den ærede sidste Taler tillade mig den korte Bemærkning, at jeg ikke er en Modstander af det foreliggende Lovforslag i den Forstand, at jeg vil stemme imod det, hvis det Forslag, jeg agter at stille, forkastes, men jeg er kun en Modstander af det, forsaavidt jeg anseer det helst og ønskeligst, at det af mig antydede Forslag vedtages. De Udtalelser,

hvormed jeg før fremkom, vare væsentligt begrundede i, at den høitagtede Minister havde gjort Betragtninger gjældende, som gavede mig Haab om, at han maaskee lettere vilde kunne gaae ind paa mit Forslag end paa det, som her foreligger.

Høgsbro: Jeg har haft den Ære at være Medlem af de to Udvalg, som have været nedsatte angaaende denne Sag i tidligere Samlinger, og jeg har i disse Udvalg hørt til Fleertallet; men jeg skal ikke nægte, at jo mere jeg har sat mig ind i alle de herhen hørende Forhold, bestomere er jeg kommen til den Overbeviisning, at den Maade, hvorpaa Sagen her er foreslaet ordnet, ikke er den helst eller ønskeligste. Dette var mig allerede klart i det sidste Møde, det i den forrige Samling nedsatte Udvalg holdt; men da det var bitterligt, at Sagen ikke vilde gaae videre i den Rigsdagsamling og med den daværende Kirkeminister, afholdt jeg mig fra i Betænkningen videre at udvikle denne Tanke, ligesom at stille særlige Forslag derom. Hvad der for mig har været Hovedbetænkelsen, er Sagens Indflydelse paa vor finansielle Stilling. Vi havde allerede i det første Udvalg gjort et Overslag, hvorefter det vilde komme til at medføre et aarligt Tilskud fra Statskassen af en halv Million. Vi have i det sidste Udvalg søgt ved forskellige Besparelser at nedsætte Udgiften meget betydeligt; men efter at have gjort et saa omhyggeligt Overslag, som det var os muligt, have vi dog ikke kunnet faae andet Resultat ud, end at Statskassen vilde komme til at tilstøde omtrent 200,000 Rd. aarlig. Herimod er det nu blevet indvendt, at derved, at Offer og Accidentser bleve givne frie, vilde der bespares for Befolkningen en Udgift af omtrent 420,000 Rd. aarlig; men det er for det Første ingenlunde vor Tanke, saaledes som det forekom mig, at den høitagtede Minister vilde gjøre gjældende, at Offer og Accidentser skulde aldeles falde bort; vi ville kun tage den Tvang bort, som ogsaa Ministeren syntes mig at have Meget imod, og som indeholdes i Forordningen af 1847 og de andre lignende Bestemmelser. Ibetmindste en Deel af os havde det Haab, at Menighederne